

Fakta om helbrägdagörelsen

2002-02-06

SAMMANFATTNING: Redan i början av sitt arbete som läkare och ortoped, år 1956, använde dr Nevado ofta röntgenstrålning. På den tiden hade röntgenapparaterna inte tillräckligt skydd mot strålningen, och de användes under långdragna undersökningar med maximal strålningseffekt.

1962 började de första tecknen på sjukdomen att synas på dr Nevados händer: hårstråna lossnade, huden

rodnade och fick svarta fläckar. Från och med denna tidpunkt började dr Nevado att vara mer försiktig men sjukdomen fortsatte ändå att förvärras. Fläckarna blev alltfler, huden blev grov och började fjälla och det uppstod vårtliknande förändringar och sår på fingrarnas sidor.

Från och med 1982 började han att förlora känseln samtidigt som varje beröring medförde smärta. Dessa smärtor och svårigheter med att röra fingrarna blev till slut så intensiva att dr Nevado 1982 såg sig nödsakad att upphöra med att genomföra större kirurgiska ingrepp.

Ställd inför det faktum att sjukdomen förvärrades sökte han hjälp hos flera kolleger som diagnostiserade kronisk strålningsdermatit och meddelade att det inte fanns någon bot. De föreslog att han för tillfället, i lindrande syfte, skulle smörja såren med vaselin.

Kollegerna informerade också om att en hudtransplantation kanske skulle kunna hejda eller förlångsamma sjukdomsutvecklingen. Dr Nevado följde bara det första förslaget och väntade med hudtransplantationen.

1992, när strålningsdermatiten nått ett irreversibelt stadium och en hudcancer uppstått på vänstra handen, fick han ett bönekort med en bön till den salige Josemaría av en person vilken uppmanade honom att be för att bli botad. Inom loppet av två veckor hade dr Nevado blivit helt botad från sin sjukdom och sin funktionsinskränkning och kunde återgå till att arbeta som kirurg.

Manuel Nevado Rey föddes i Herrera de Alcántara (Cáceres) i sydvästra Spanien, den 21 maj 1932. Han tog läkarexamen vid universitetet i Salamanca 1955. Samma år började han arbeta som underläkare på kirurgiska kliniken vid sjukhuset i

Santander för att där utbilda sig till specialist i allmänkirurgi och ortopedi.

Exposition för strålning

Från det ögonblick då han började arbeta som läkare, började han ofta att i operationssalen använda röntgenapparaten för att behandla frakturer. Den tidens röntgenapparater saknade tillräckliga skyddsanordningar mot strålning. Man brukade använda «Siemensbollen». Mellan strålningskällan och röntgenskärmen placerade kirurgen den skadade kroppsdel, vilken han sedan modellerade med händerna för att reducera frakturen och slipa av benfragmenten.

Upplösningsförmågan på röntgenskärmen var mycket dålig och därför var läkarna tvungna att använda apparaten på högsta styrka samt att förlänga expositionstiden.

Den hand som var mest utsatt för strålningens effekt brukade vara den vänstra, med vilken läkaren höll i den skadade kroppsdelens framför strålningskällan.

I slutet av 1956 flyttade Dr. Nevado till Badajoz för att göra militärtjänst och han blev placerad på Militärsjukhuset, där han arbetade vid ortopediavdelningen. Han fortsatte att använda röntgen för att behandla frakturer, avlägsna främmande kroppar samt vid andra operationer. Då militärtjänsten avslutades började Dr. Nevado arbeta på den landstingssjukhuset i Badajoz, där han stannade till 1962. Där fortsatte han att ofta använda röntgen för att göra ta röntgenbilder direkt under operationer.

De första symptomen på sjukdomen 1962

I december månad 1962 gifte han sig med Consuelo Santos Sanz, som hade

tagit examen i humaniora och samtidigt var operationssköterska, och som han hade lärt känna några år tidigare på sjukhuset «Marqués de Valdecilla». Consuelo är vittne till den kontinuerliga expositionen för röntgenstrålar på hennes makes händer, på grund av att det saknades skyddsanordningar. Hon minns också att han, redan då de gifte sig, hade de första symptomen på det som med tiden skulle utvecklas till en grav kronisk strålningsdermatit: håravfall på ovansidan av fingrarna och något litet område av hyperpigmentering på huden samt erytem (fläckar och hudrodnad).

Även Dr. Isidro Parra, universitetsprofessor i dermatologi, som kände Dr. Nevado sedan 1963, minns mycket väl att han under den tiden redan företedde de typiska skador som uppstår genom kontinuerlig exposition för röntgenstrålar.

Efter sitt bröllop flyttade Dr. Nevado till Almendralejo (Badajoz). Från 1962 till 1980 arbetade han som chefsläkare och klinikchef på divisionen för allmän kirurgi och ortopedi på sjukhuset «Nuestra Señora del Pilar» i Almendralejo, som sköttes av barmhärtighetssystrar. Trots att han använde mer försiktighetsåtgärder och att han, i den mån det gick, slutade att använda «Siemensbollen» för att behandla frakturerna, och ersatte den med apparater som gav mer skydd, fortsatte de skador som han hade på de båda handryggarna och fingrarna att utvecklas. Erytemen (de rodnade områdena) blev till hyperkeratotiska plack (där epidermis blir mycket tjockare än normalt) och vårtliknande förändringar, i små härdar och fläckvis, alltid mest uttalade på höger handrygg, framför allt på sidorna av fingrarna, tillsammans med sår av olika storlek.

År 1980, slutade han på sjukhuset «Nuestra Señora del Pilar» i Almendralejo och från och med då började han, förutom att ägna sig åt sin privata patientgrupp, att koncentrera sin verksamhet till Zafras klinik (Badajoz) som var en offentlig sjukvårdsinrättning.

Fortskridande invalidisering av händerna

Från 1982 började skadorna att orsaka honom svåra besvär och skarp smärta vid minsta beröring. Han märkte samtidigt en viss förlust av känseln och svårighet att röra fingrarna, på grund av den smärta som varje beröring gav honom, till och med då han böjde fingrarna.

Den sjuksköterska som vanligen hjälpte honom i operationssalen, syster Carmen Esqueta Cabello, märkte med vilken svårighet Dr. Nevado använde vissa operationsinstrument, på grund av

den smärta han kände. Hon minns också att han, på grund av smärtan, inte kunde tvätta händerna som kirurgerna gör före operationerna, med stark tvål och genom att skrubba sig med en borste. Dessutom brukar kirurgerna använda handskar med talk inuti. Dr. Nevado kunde under denna tid inte heller tåla talk, eftersom det irriterade såren, och han använde därför ett par sterila linnevantar under gummihandskarna, för att kunna ta dem på utan att använda talk.

Besvären började bli så svåra att han mellan 1984 och 1985 var tvungen att upphöra med att utföra stora operationer, och han tog endast hand om mottagningar samt små operationer som inte kräver den strikta desinfektion som man brukar ha på operationssalarna.

Enhällig diagnos: kronisk strålningsdermatit

Inför det faktum att skadorna utvecklades vidare, började Dr. Nevado att bekymra sig över framtiden för hans händer, och han sade vid något tillfälle till sin hustru att han kanske skulle behöva genomgå hudtransplantation på fingrarna och händerna. På ett informellt sätt konsulterade han några hudspecialister, som var hans vänner och lärare på universitetet, om sina händers tillstånd. Den enhälliga diagnosen var att det rörde sig om en kronisk strålningsdermatit och att det inte fanns någon botande behandling. Det enda han kunde göra var att ta till palliativa medel såsom att göra huden mjukare med vaselin och att täcka sårn med hudtransplantat.

1992 bevittnade olika hudläkare, som var lärare vid universitetet, att det fanns flera sår på händerna. Den som var mest uppseendeväckande var ett stort, avlångt sår, 2 cm i

längsta diameter, på ovan- och innersidan av vänster hands långfinger, med vallartade kanter, tillsammans med mindre sår, omväxlande med hyperkeratotiska plack, på en hyperpigmenterad och fjällande hud.

Alla de konsulterade specialisterna var samstämmiga då de fastställde att det rörde sig om en skivepitelcancer: alla kände till Dr. Nevados sjukhistoria och de tvekade inte alls beträffande diagnosen. Det rörde sig om en oundviklig komplikation till den utveckling som skett under flera år av hans kroniska strålningsdermatit. Sjukdomen hade följt sin vanliga utveckling och givit upphov till sin mest allvarliga och irreversibla komplikation. I ett sådant fall är den kliniska bedömningen som görs av olika specialister, med en djup studie av differentialdiagnostiken, helt säker.

Den följande fasen av den patologiska processen gjorde att man förutsåg metastaser, via lymfsystemet, med en klar risk att dö. I detta fall är den enda behandlingen att man amputerar den sjuka handen - eller till och med armen – inom snar tid.

Han anförtrodde sig åt den salige Josemarías förbön

Den första veckan i november 1992 var Dr. Nevado tvungen att gå och besöka Ministeriet i Madrid. Den tjänsteman som tog hand om honom, efter att ha informerat honom om olika teman av intresse, lade märke till hans händer och frågade om orsaken till skadorna. Dr. Nevado berättade att det rörde sig om en yrkesskada som var obotlig och fortskridande. Då uppmuntrade denne tjänsteman honom att åkalla Guds hjälp, gav honom ett bönekort till den salige Josemaría och föreslog

för honom att be Herren om sitt tillfrisknande genom den salige Josemarías förbön.

Efter att Dr. Nevado tagit emot bönekortet började han be för att hans händer skulle botas. Några dagar senare, den 12 november 1992, gjorde han en arbetsresa till Wien och där imponerade det mycket på honom att, i de olika kyrkor som han besökte, finna bönekort till den salige Josemaría. Detta fick hans tro på dennes förbön att växa och gjorde att han började be mer uthålligt.

Ett tillfrisknande utan vetenskaplig förklaring

Några dagar efter att ha börjat be om att bli botad, märkte han de första tecknen till förbättring. Det fullständiga tillfrisknandet skedde inom loppet av två veckor. Något hade skett som förvisso är oförklarligt beträffande en sjukdom som hade drabbat honom trettio år

tidigare och som fram till det ögonblicket kontinuerligt hade försämrats.

Hans fru märkte också den överraskande och snabba förbättringen av hans skador. De djupa såren blev till ärr och de hyperkeratotiska placken började försvinna. Dr. Nevado bad inte längre om att man skulle byta hans förband.

Besvären som han hade – den intensiva smärta som kom bara av att man nuddade handen och känselstörningarna – lindrades spontant och även den funktionella oförmågan som han hade haft upphörde. Från januari månad 1993 kunde han återigen börja att helt normalt utföra alla slags operationer.

I nuläget är tillfrisknandet stabilt och detta är uppenbart då man ser hans händer.

Sammanfattning

Vittnesbördet av Dr. Nevado själv och av de andra vittnena som kände till hans skador, inklusive hud- eller röntgenspecialister, fastställer klart att Dr. Nevado hade en grav strålningsdermatit på sina handryggar och fingrar. Sjukdomen hade utvecklats under trettio år, eftersom de första symptomen uppstod 1962. Under årens lopp tvingade denna sjukdom honom att begränsa sitt arbete som kirurg och att koncentrera sin verksamhet till mottagningar.

Orsakssambandet som finns mellan de allvarliga hudskadorna och den frekventa och utdragna expositionen för joniserande strålning har utan tvivel helt kunnat bevisas.

Den yrkesrelaterade kroniska strålningsdermatiten är en sjukdom som beskrivits detaljerat, och som först och främst drabbar de

traumakirurger och röntgenpersonal som inledde sin yrkesbana då röntgenapparaterna ännu saknade modern skyddsutrustning. Det rör sig om en åkomma med långsam progress, kronisk och fortskridande, som aldrig upphör spontant och för vilken det inte finns någon botande behandling. I sin mest avancerade fas, då det redan har uppstått sår av cancerkaraktär, är den enda behandlingsmöjligheten att man behandlar sjukdomen kirurgiskt - genom att amputera de områden där det finns tumörväxt – för att försöka undvika att det uppstår fjärrmetastaser.

Därför är det inte bara förvånande, utan också medicinskt oförklarligt, att Dr. Nevados händer botades, vars strålningsdermatit hade utvecklats under mer än trettio år, efter att ha åkallat den salige Josemarías förbön i slutet av november månad 1992.

På följande sätt uttalar sig den botade själv i sitt vittnesbörd: «Jag berättar här sanningsenligt hur botandet av min strålningsdermatit skedde. Jag var mycket rädd för att den skulle metastasera, vilket skulle kunna ha en dödlig utgång, men detta skedde inte.

Strålningsdermatiten botades helt enkelt, och jag kan inte annat än tillskriva det den salige Josemaría de Balaguers förbön».

I beaktande av processens olika vittnesbörd och den samlade dokumentationen, har den medicinska konsultationsgruppen i Kongregationen för Helgonförklaringar enhälligt formulerat följande diagnos: «cancerbildning vid kronisk strålningsdermatit i sitt tredje stadium, i obotlig fas».

Själva kongregationen har fastställt att prognosen innebar en dödlig

utgång, i och med det grava stadium som sjukdomen hade nått.

Det fullständiga botandet av skadorna, som skedde under en tidsperiod av knappt två veckor, och som bekräftades av objektiva undersökningar under åren 1992, 1994 och 1997, kungjordes av den medicinska konsultationen vara mycket snabb, fullständig och varaktig. Därför, och eftersom ett spontant tillfrisknande från kronisk cancerbildande strålningsdermatit inte kan förklaras ur en biologisk synvinkel, samt att detta inte tidigare har dokumenterats i den medicinska litteraturen, fattade konsultationen slutsatsen att Dr. Manuel Nevado Reys fall är vetenskapligt oförklarligt.

I nuläget bor Dr. Manuel Nevado i Almendralejo (Badajoz) och arbetar som allmänkirurg vid den offentliga sjukvårdsinrättningen i Zafra.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
fakta-om-helbragdagorelsen/](https://opusdei.org/sv-se/article/fakta-om-helbragdagorelsen/)
(2026-02-21)